

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1600/2015
26.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Н.М. из Ж., чији је пуномоћник Љ.Д., адвокат из П., против тужене Т.з.р. А.и.С. власника Д.Ј. из П., чији је пуномоћник Г.Т., адвокат из П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3046/14 од 01.10.2014.године, у седници већа одражној дана 26.05.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3046/14 од 01.10.2014.године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 221/13 од 04.02.2014.године, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи решење тужене без броја од 24.01.2012.године, о отказу уговора о раду тужиоцу и да туженој наложи да га врати на рад и распореди на радно место у складу са његовом стручном спремом, знањем и способностима и призна му сва права по основу рада. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 139.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3046/14 од 01.10.2014.године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Основног суда у Прокупљу П1 221/13 од 04.02.2014.године, тако што је поништено решење тужене о отказу уговора о раду тужиоцу без броја од 24.01.2012.године и наложено туженој да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 201.750,00 динара на име накнаде трошкова парничног поступка.

Против другостепене пресуде тужена је преко свог пуномоћника, благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног

поступка, погрешне примене материјалног права као и против одлуке о трошковима поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и утврдио:

Ревизија тужене је неоснована.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нити се у ревизији указује на друге повреде поступка које би биле битне.

Према чињеничном стању, тужилац је са туженом на основу уговора о раду број 10/2005 од 01.11.2005.године засновао радни однос на неодређено време почев од 01.12.2005.године са пуним радним временом, а ради обављања послова радног места продавца. Пописом извршеним код тужене дана 02.01.2012.године утврђен је мањак за 2011.годину у износу од 5.953.665,53 динара. За настали мањак тужени је утврдио одговорност тужиоца и запослене А.Д.. Решењем од 24.01.2012.године тужена је тужиоцу, на пословима продавца рачунополагача отказала уговор о раду због повреде радне обавезе, непоштовања радне дисциплине и понашања због којег он као запослени не може да настави рад код послодавца, а које је учинио на тај начин што је: дана 02.01.2012.године утврђено приликом редовног пописа дуговања потраживања у продавници за период од 01.01.2011.године до 31.12.2011.године по пописним листама број 1/1 до 33/1 (без броја 12/1) који је нехотице прескочен и није саставни део пописа од 02.01.2012.године пописним листама број 27/2 од 02.01.2012.године да постоји мањак у износу од 5.953.665,53 динара, што је у поступку састављања записника о савјештању пописа за продавницу број ... Ж. потврђено неспорно постојање мањка од 03.01.2012.године за период од 01.01. до 31.12.2011.године; што је попис око пет пута провераван кроз учешће рачунополагача али без икакве промене података што је само потврдило да је попис правилно спроведен и да је стање по попису тачно; рачунополагачи који су радили по сменама заједно са другим члановима комисије сачинили записник о савјештању пописа за продавницу број ... Ж. од 03.01.2012.године за период од 01.01. до 31.12.2011.године али одбили да га потпишу са образложењем да су психички неспособни да провере утврђене чињенице по попису и да ће то урадити сутрадан после чега се више нису појавили и поред бројних позива послодавца да се јаве ради потписа, а послодавац позвао рачунополагаче да дођу на састанак комисије за утврђивање штете, што су одбили, нису се одазвали позиву послодавца, већ су уместо полагања рачуна започели посредно да нападају послодавца. Извођењем доказа вештачењем код тужене у периоду од 01.01.2011.године до 31.12.2011.године утврђено је да је настао мањак у износу од 6.051.229,92 динара с тим што није могло да се утврди да ли је тужилац обављајући послове код туженог причинио послодавцу штету на начин како је то у упозорењу о постојању разлога за отказ уговора о раду и решењу о отказу уговора о раду тужиоцу стављено на терет. У време када је тужилац обављао послове продавца десило се обијање продавнице у којој је

радио, међутим након тога попис робе је изостао. Послове делатности продавнице, као и финансијске послове продавнице поред тужиоца обављала су и друга лица: и то власник тужене, чланови његове уже породице и запослена А.Д.. У овој продавници у којој је радио вршено је плаћање откупљених производа новцем из касе, или предајом робе из продавнице одговарајуће вредности лицима од којих је вршен откуп, што све није могло да се региструје преко фискалне касе. Продавница у којој је тужилац радио са запосленом А.Д. користила је исти магацински простор са продавницом послодавца Б. Л. а кључеве од магацина држала су и друга лица запослена у продавници наведене фирме. Документацију везану за пословање туженог водила је агенција, а тужилац се није потписивао.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС2 бр. 24/2005) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђеном општим актом и уговором о раду, и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Тужиоцу је отказан уговор о раду код тужене на основу члана 179. став 1. тачка 2. и 3. због повреде радне обавезе, непоштовања радне дисциплине и понашања, због којег као запослени не може да настави више рад код послодавца, а због постојања мањка у продавници у којој је радио, а који је утврђен приликом редовног пописа дуговања и потраживања у тој продавници за период од 01.01.2011.године до 31.12.2012.године (попис обављен 02.01.2012.године), без поузданог утврђења да је тужилац својим радњама изазвао мањак у пословању продавнице у којој је радио и због кога је спроведен поступак тужене као послодавца за накнаду штете. Није означен ни начин ни место извршења радње која се тужиоцу ставља на терет. Тачније како је дошло до мањка, којим радњама тужиоца је проузрокован, односно пропустима на страни тужиоца.

Ради тога по оцени Врховног касационог суда правилно је нижестепенби суд закључио да нису били испуњени услови за доношење решења о отказу уговора о раду тужиоцу у смислу одредбе члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду од стране туженог. У одсућности доказа о пропустима на страни тужиоца у обављању послова који су му били поверени (продавца) и да је проузроковани мањак последица радњи предузетих од стране тужиоца, следи да се тужиоцу не могу приписати повреде радне обавезе које су му стављене на терет, као ни понашање због кога он не може остати више на раду код туженог, те нису били испуњени услови за отказ уговора о раду тужиоцу код тужене у смислу цитиране одредбе члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду.

Са изложеног Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. одлучио као у изреци одлуке без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, с обзиром да се у ревизији понављају жалбени наводи које је другостепени суд правилно оценио и детаљно образложио, те се даљим образлагањем не би постигло ново тумачење права.

Врховни касациони суд налази да је одлука о трошковима парничног поступка донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. ЗПП.

Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, на основу овлашћења из одредбе члана 161. став 1. у вези члана 150. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**